ANTONÍN PŘIDAL
MALÉ NOČNÍ HRY

Režie MICHAL PRZEBINDA

Hudba a hudební nastudování
VLASTIMIL ONDRUŠKA

Scéna a kostýmy
MARTA ROSZKOPFOVÁ

Dramaturgie
JANA PITHARTOVÁ

Pohybová spolupráce
JOSEF KOTĚŠOVSKÝ j. h.

Hrají

SEN O DVOU KŮRKÁCH

Nožík ..... ROMAN HAROK
Kostka ..... JOSEF KALUŽA
Dívka ..... MARCELA ČAPKOVÁ

PĚNKAVA S LOUTNOU

Pěnkava ..... MARKÉTA VIKTOROVÁ
Loutna ..... LUCIE ŽÁČKOVÁ
Stará osoba ..... ZDENA PRZEBINDOVÁ

Sbor
ALENA SASÍNOVÁ-POLARCZYK
KATEŘINA KREJČÍ

Inspice JARMILA PAULEROVÁ
Nápověda JIŘINA ČÍŽKOVÁ
Mistr zvuku JAKUB MATÝSEK
Mistr osvětlení JIŘÍ KOS
Vedoucí výroby BEDŘICH LOSOVSKÝ
Garderoba JANA LHOTSKÁ
Vlásenky JANA DEBRECZENYIOVÁ
Rekvizity SOŇA MATĚJKOVÁ

Premiéra 1. prosince 2000

Práva k provozování díla zastupuje agentura AURA-PONT v Praze

Šly dvě poutnice
přes Černý vrch,
stála tam babice,
byla to smrt.

Milé poutnice,
kampak jdete,
řekla jim babice,
nedojdete.

Jdem do města
zazpívati,
už se nám zlá cesta
rychle krátí.

Ach mé srdce roztodivné,
komu patříš, řekni ty mně.

Řekla babice,
jdete ke mně,
rozmilé poutnice,
patříte mně.

My ti patříme
bez písniček,
vem si nás, babice,
písničky nech.
Když jsem po ránu
přes ten vrch šla,
zpívala pěnkava,
hrála loutna.

Ach mé srdce roztodivné,
komu zahrát, řekni ty mně.

Kdo mi nevěří,
ať tam jde sám,
co jsem slyšela,
to vám zpívám.

Program vydala Divadelní společnost Petra Bezruče, s. r. o., k 2. premiéře sezony 2000-2001. Textovou část připravila Jana Pithartová. Graficky upravila Marta Roszkopfová.
Divadelní společnost Petra Bezruče provozuje Divadlo Petra Bezruče pod uměleckým vedením Michala Przebindy. Zřizovatelem Divadla Petra Bezruče je Magistrát města Ostravy, řízením je pověřena JUDr. Jarmila Hájková, ředitelka DLO.

2000-2001
JUBILEJNÍ 55. SEZONA DIVADLA PETRA BEZRUČE

Svět se točí jako kolo,
miluj každý, máš-li koho.
Voda teče, čas uteče,
ach ty můj milý člověče,
kde jsi byl tak dlouho!

Svět se točí jako kolo,
vody málo, vína mnoho,
víno teče, až vyteče,
ach ty můj milý člověče,
do rána je dlouho.

Má to někdo štěstí na sudičky. Básník, dramatik, publicista, překladatel, televizní moderátor, moudrý a interesantní muž… To všechno je Antonín Přidal. Tečka. Jen s těmi sudičkami se to má trochu jinak. Přicházejí za každým z nás, a možná nejen při narození. Tiše a láskyplně nám domlouvají, přisuzují to či ono, vkládají do nás všechny své naděje. A my? Nedočkavci, hluší a slepí hledíme kamsi za obzor, už už se utrhnout z pupeční šňůry, která nás spojovala s tajemnou studánkou bytí, a hnát se pryč. Své sudičky neslyšíme, protože neumíme naslouchat.
Antonín Přidal tento dar nepozbyl. Nebo našel? Ať tak či onak, naslouchá mrznoucím jabloním, sovímu zpěvu, skřípání dějin, vábničkám snů, rolničkám sáněk i šašků, víře ztracených a závisti nenasytných, radostem smutných a smutku veselých. Slyší, jak "ve stěně škrábou bůhvíčí prsty, tma syčí a sud hořekuje". Má odvahu a trpělivost naslouchat řeči lidí a jejich příběhům. A také všem svým hlasům, což je někdy nejtěžší…
Zatímco slovo je výzva, naslouchání je pokora. A nad hrami Antonína Přidala mám pocit, že jsou oním slovem zrozeným z naslouchání, chcete-li - výzvou z pokory. Zdá se mi, že tento příměr platí nejen pro Přidala dramatika, ale také básníka, vciťujícího se překladatele a vykladače, debatéra, jehož pokušením je otevírat dveře myšlenkám jiných…

Miroslav Plešák v doslovu ke knize A. Přidala Všechny moje hlasy a jiné hry

ANTONÍN PŘIDAL

se narodil 13. října 1935 v Prostějově. Vystudoval anglistiku a hispanistiku na filosofické fakultě Masarykovy university v Brně. V šedesátých letech pracoval v literární redakci brněnského rozhlasu. Po roce 1968 se jeho jméno ocitlo na indexu. Živil se překládáním z angličtiny a španělštiny a překlady publikoval pod krycím jménem Miroslav Čejka. V roce 1986 se mu navzdory nepřejícím úřadům podařilo vycestovat na čtyři měsíce do Spojených států, na universitní stipendium zprostředkované americkým velvyslanectvím.
Po listopadu začal přednášet na divadelní fakultě Janáčkovy akademie múzických umění v Brně. Píše do Literárních novin. Je moderátorem debatních klubů České televize Klub Netopýr a Z očí do očí.

Knihy básní
Neznámí ve městě (1966), Smrt na ostrově (1966), Nahý v trní (1987), Sbohem, ale čemu (1992)

Rozhlasové hry
Všechny moje hlasy (1967), Sudičky (1968), Holubí starosti (1968), Políček číslo 111 (1991), Atentát v přízemí (1994)

Divadelní hry (a jejich první uvedení)
Pěnkava s Loutnou (Divadlo na zábradlí 1978), Komedie s Quijotem (Divadlo SKN 1982)
Sen ve třech (původně Sen o dvou kůrkách, Zemské divadlo v Brně 1991), Sáňky se zvonci (Divadlo Kolowrat, 1993), Oblak a valčík (podle románu F. Peroutky, Národní divadlo v Praze 1993), Šedesát vteřin (v souborném vydání Všechny moje hlasy a jiné hry, 1994)

Filmové scénáře
Půl domu bez ženicha (1981), Straka v hrsti (1982)

Televizní scénáře
Ticho v soudní síni (1987), Sestra Amáta (1990), Políček číslo 111 (1994)

Publicistické texty
Slovník do hrsti (1990), Národní nonsensy (1992), Z očí do očí (1994)

Antologie
Český brevíř lásky (s J. Skácelem, 1966), K. J. Erben: Mateří doušky (1969), W. Shakespeare: Dvojí majestát (1970), Horoskop orloje (s J. Zábranou, 1987), J. Zábrana: Potkat básníka (s V. Novotným, 1989)

Překlady poezie
Juan Ruiz: Kniha pravé lásky, Edward Lear: Kniha třesků a plesků, Robert Lowell: Zjizvené nebe, Kenneth Rextroth: Spirály času, Galway Kinnell: Věci, o kterých s nikým nemluvím

Překlady prózy
G.K.Chesterton: Napoleon z Notting Hillu, Létající hospoda. George Grossmith: Deník pana Nuly. J.B.Priestley: Dobří kamarádi. David Lodge: Den zkázy v britském muzeu, Hostující profesoři, Svět je malý. Patrick White: Oko uragánu, Poušť Johanna Vose, Strom člověka, Sukně z listí. I.B.Singer: Stará láska. John Updike: Milenci a manželé, Králík je bohatý. Joseph Heller: Něco se stalo, Bůh ví. Leo Rosten: Pan Kaplan má stále třídu rád.

Překlady divadelních her
William Shakespeare: Večer tříkrálový, Othello. Moliere: Tartuffe. F.G.Lorca: Krvavá svatba, Yerma, Dům Bernardy Albové, Fantastická ševcová, Pimprlata. Arnold Wesker: Šajlok. Dylan Thomas: Pod Mléčným lesem.

…"Pane, na světě je slov jako drůbeže. Černá, bílá, kropenatá, jedno kdáká přes druhé, kykyrydák, kykyrydák, a každý v tom křiku musí slyšet svoje," říká Přidalův Sancho Panza. Čím to, že je na světě tolik lidí, kteří bez ustání mluví, a tak zoufale málo těch, co doopravdy naslouchají? Kde se vzal ten podivný nepoměr a proč se stále prohlubuje? Jak snadné je slovo pokřivit, zmermomocnit, zneužít, zbavit smyslu a věrohodnosti.
Zatímco slovo je výzva, naslouchání je pokora. A nad hrami Antonína Přidala mám pocit, že jsou oním slovem zrozeným z naslouchání, chcete-li výzvou z pokory. Zdá se mi, že tento příměr platí nejen pro Přidala dramatika, ale také básníka, vciťujícího se překladatele a vykladače, debatéra, jehož pokušením je otevírat dveře myšlenkám jiných...

Miroslav Plešák

…Vždycky jsem chtěl, aby divadlo bylo velmi jednoduché, vyrůstající vlastně z holého vzduchu, tak jako to, co roste v Pěnkavině hlavě. Může-li to být zvěst o síle fantazie a hravosti, měla by se o tuto sílu opřít. Je to skutečné setkání s dotěrným nebezpečím? Anebo jen něčí těžký sen? Je to především hra, hra o tom o všem, hra na to vše. Hra pro potěchu.

Antonín Přidal